

stem, og der er altsaa ikke nogen Tvang til at vælge det ene System fremfor det andet, medmindre en Mand paa Grund af særlige Omstændigheder, hvvunder hans Bedrift er stillet, maatte have Leilighed til at faa mere ud deraf under den ene Fremgangsmaade end under den anden. At Skatten er forelæaet forholdet ligger i, at jeg samtidig har bragt andre Skattereformer i Forslag, der vilde medføre et Tab i Indtægter for Statskassen, som denne ikke vil kunne bære uden et vist Vederlag. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale det høie Thing at prøve denne Sag og navnlig prøve den i Forbindelse med de andre Skattelove, som jeg agter at bringe under det høie Things Overbetelse.

Et af de Lovforslag, som jeg nys nævuede som saadanne, hvorved der vil forvoldes Statskassen Tab, er et Lovforslag om Skibsafgiften, som jeg efter Hans Majestæt Kongens Bemyndigelse herved tillader mig at forelægge for det høie Thing. Det vil være Thinget bekendt, at der i lang Tid har været ført Klage over vore Skibsafgifter. Naagte disse i 1863 bleve nedsatte meget betydeligt og Lettelse blev indførte i flere Henseender, saa har dog Skibsfarten fundet, at det var temmelig besværligt for den og i mange Tilfælde endogsaa meget besværligt at udrede denne Afgift, og ved Siden heraf maa det derhos ogsaa erkjendes, at den egentlig kun tilbøls har en naturlig Berettigelse. Da vi jo nemlig ellers efterhaanden have ophævet de fleste andre Afgifter, som hvile paa Næringen, i det Mindste forsaavidt de tilfalde Staten, saa synes der ikke at være nogen naturlig Anledning til særlig at beskaffe denne Næring, i alt Fald ikke uden forsaavidt den maatte forvalde ganske særegne Udgifter til dens Beskyttelse. Jeg tror derfor, at der er Anledning til at tage under Overbetelse, om man ikke kunde lette denne Byrde. Skibsfartsafgifterne ere to Slags. Den ene hviler paa, hvad vi kalde den indenrigske Fart, det vil sige den Fart, som finder Sted imellem to Havne i Kongeriget eller mellem en Havn i Kongeriget og Færøerne, Island, Grønland og Kolonierne, eller endelig mellem en Havn ved Sjællands Kyst og visse ligeoverfor liggende Havne i Svergi.

Denne Afgift udredes vel med et meget lavt Beløb, nemlig 8 Skilling pr. Kommercelæst, som det ladede eller loskede Gods bestiver, men da der mellem saadanne indenrigske Havne aarlig foretages en Mængde Reiser med smaa Skibe, bliver dog Resultatet deraf, at den Afgift, som et saadant Skib kommer til at bære i Nærets Løb, ikke bliver saa ganske ubetydelig, og navnlig vil den i Forhold til, hvad saadanne Smaaafbe nuil dags kunne indbringe deres Forere, blive meget betydelig. Jeg har derfor tilladt mig at foreslæe, at denne Afgift aldeles ophæves. Den anden Afgift hviler paa den udenrigske Fart, altsaa paa den Fart, der finder Sted mellem en Havn her i Kongeriget og en anden Havn udenfor Kongeriget med Undtagelse af dem, som jeg nylig har nævnt. Paa denne Skibsfart hviler der nu en Afgift af 48 Skilling pr. Kommercelæst eller 24 Skilling pr. Ton. Denne Afgift er vel for en Del af disse Skibe, nemlig for dem, som kun gjøre saa og længere Reiser, ikke nogen betydelig Gjenstand, men for de Skibe derimod, som gjøre kortere og hyppigere Reiser, f. Ex. imellem Danmark og Norge, Danmark og England eller imellem Danmark og Havne ved Østersøen, er den ikke saa ganske ubetydelig. Jeg har derfor tilladt mig at foreslæe en betydelig Moderation i denne Afgift, ved nemlig at nedsette den med $\frac{1}{3}$, saaledes at den for Fremtiden kun opkræves med 16 Skilling, og jeg har derhos tilladt mig at tilføie, at det skal staa i Regjeringens Magt at opgive denne Afgift enten helt eller tilbøls ligeoverfor saadanne Lande, i hvilke der kunde opnaas tilsvarende særlige Begunstigelser for den danske Skibsfart. Det er nemlig en Ting, som ingenlunde er af ringe Bigtighed for vor Regjering, at den, naar den vil træde i Underhandling med fremmede Stater om at opnaa visse Fordele hos dem for vor Handel, har nogen Begunstigelse at kunne tilbyde som Vederlag derfor. Det vil altsaa ses, at der i Principet er tilbudt en fuldstændig Ophævelse af Afgiften ogsaa for den udenrigske Skibsfart, men at det er slet paa den Maade, at det kun indtræder, forsaavidt som Kongen, efter at have forhandlet med fremmede Magter,